Recensie: Back to black ***

Kinepolis Antwerpen
maandag 29 april 2024

foto © Kinepolis Film Distribution

Recensie:
Er was al heel wat negativiteit rond Back to black, het biopic drama rond het leven van Amy Winehouse die in 2011 aan een alcoholvergiftiging stierf, nog voor de prent in de bioscoop te zien was. Dat het veel te vroeg was om dat soort film uit te brengen over een artieste die nog geen 13 jaar dood is bijvoorbeeld, lazen we. Het moet zijn dat die mensen de voorbije jaren op een andere planeet geleefd hebben want ondertussen zijn er o.a. boeken verschenen en liep er ook een tentoonstelling in Londen over haar leven, werk, invloeden én jurken. Om maar te zeggen dat er nog steeds behoorlijk wat onnozele meningen online te vinden zijn.

Dat de prent stevig inzoomt op de impact van de paparazzi nemen sommige recensenten scenarist Matt Greenhalgh en regisseuse Sam Taylor-Johnson ook kwalijk. Nochtans lezen wij dat in Back to black niet als mediakritiek. Amy (sterk neergezet door Marisa Abela) wou in eerste instantie zich kunnen uiten. Ze had helemaal geen interesse om beroemd of zo te worden. Het is net dat waar ze mee worstelde.
De makers van Back to black portretteren haar turbulente en tragische leven als dat van een kanarie die in een kooi terecht is gekomen. Mooi is het eindbeeld dan ook wanneer ze 5 Grammy's gewonnen heeft, alleen intrekt in een huis waar ze zich nog moet in gaan settelen, en we een gele kanarie uit zijn kot op een stelling zien. Het beeld van herwonnen vrijheid levert dat op maar tevens ook een boodschap dat Amy's carrière veel te vroeg, op haar zevenentwintigste, nog enigszins in de stellingen eindigde. Dat er veel meer in haar misschien nog zat als het levenslot haar wat beter gezind was.
Al vroeg kwam ze in contact met drank en drugs dat ze in het begin nog wist af te zweren. Maar Back to black toont ook dat de Britse singer-songwriter behoorlijk onzeker was, zeker op het podium waar ze zich wou vastklampen aan de reactie van vertrouwde gezichten. Als die plots even buiten gingen tijdens een optreden van haar, voelde ze zich dan ook verloren, in de steek gelaten.
Verlies lijkt wel de rode draad door Amy's leven. Zo is Frank, haar debuut, een breakup-plaat. Wanneer ze daarna verliefd wordt op de verslaafde Blake (Jack O'Connell) tijdens een avondje poolen maar hij in een relatie zit, kiest hij uiteindelijk toch voor Amy om niet veel later terug te keren naar zijn vorig lief, terug naar Amy te gaan wanneer zijn schulden opgelopen zijn, om vervolgens met haar te trouwen en wanneer ie nadien in de gevangenis zit, terug de relatie te verbreken. Die liefdespijn zit vervat in het nummer Back to black: "You go back to her and I go back to black." waar de film naar verwijst bij haar eerste breuk met Blake.
Winehouse zal in Rehab gaan, een lange tijd sober blijven tot haar uiteindelijke dood en vooral geconfronteerd worden dat wat ze wil: haar verhaal kunnen doen, liedjes maken wat niet matcht met de

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

populariteit die erbij komt kijken maar wat ze eigenlijk niet wil. De twintiger droomt zoals alle vrouwen van een man en kinderen, in haar geval wil ze 6 kinderen, een groot gezin dus. Maar dat is haar niet gegund. Ze geraakt niet zwanger van Blake. Wanneer hij later wel een ander zwanger weet te maken, beseft ze dat de medische verklaring wellicht bij haarzelf ligt.

Thuis heeft ze al evenmin houvast want haar ouders zijn gescheiden. In Back to black zien we dan ook dat Amy niet zelden troost zoekt bij haar grootmoeder Cynthia, en zij haar toevluchtsoord wordt bijvoorbeeld wanneer ze in het holst van de nacht straalbezopen bij haar aanbelt. De film suggereert dat Amy's kenmerkende beehive-kapsel er kwam omdat haar grootmoeder die suggestie deed vermits het uit haar tijd stamt en die haarstijl erg populair was. Wanneer Cynthia, haar idool (een van haar tattoos verwijst naar haar), overlijdt in 2006 is Amy daar dan ook kapot van.

De vraag die Back to black doet oproepen bij de kijker is hoeveel verdriet en verlies je als mens kan verwerken. Maar ook hoe je omgaat met alle tegenstellingen in je leven. Eigenlijk gewoon je artistieke ei kwijt willen, maar daar de keerzijde namelijk populariteit, moet bijnemen. Geliefd worden door de massa maar diegenen die je zelf het meest lief hebt, een na een verliezen…

Vandaar ook dat het vreemd is dat Back to black niet de psychologische mindset-kaart trekt maar Sam Taylor-Johnson naar ons gevoel te veel gekozen heeft voor té neutrale beeldvoering waardoor je nauwelijks te doen hebt met het verhaal van Amy Winehouse. Neem daarbij de storytelling die nu en dan hapert en soms behoorlijk traag aanvoelt en je krijgt een middelmatige film over een groots talent waar wij pas de laatste jaren steeds meer van zijn beginnen houden. Omdat ook wij elke dag die pijn, die strijd voelen van gewoon je ding te willen doen, je vrij willen uiten maar al het gedoe dat erbij komt kijken, liever aan je voorbij ziet gaan.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.